

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. Раднево, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20235520100483 по описа за 2023 година

Предявени са искове с правно основание чл. 45, ал. 1 ЗЗД във вр. чл. 52 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба на „Аква билд монтажи“ ЕООД, като участник в ДЗЗД „Раднево 2020“ и ДЗЗД „Раднево 2021“ срещу С. Ж. А.. Ищецът твърди, че между в ДЗЗД „Раднево 2020“ и ДЗЗД „Раднево 2021“ от една страна и Община Раднево от друга страна по реда на ЗОП били сключени договор № 0144 от 18.08.2020 г. и договор № 0185 от 12.11.2021 г., с които било възложено извършване на СМР с предмет „Реконструкция на водопроводна мрежа с. Полски градец, община Раднево“ 1ви и 2ри етапи. Твърди, че въпросните договори били изпълнени качествено и в срок, за което изпълнените СМР били приети със съставени и подписани съответни протоколи по Акт-образец 15 по отношение на етап 1, а по отношение на етап 2 бил спрян с протокол Акт-образец 10. Твърди, че като дружество било създадено от 2019 г. и продължава да изпълнява строително-монтажни работи в строителния сектор по тази дейност. Твърди, че ответницата С. А. на 28.07.2023 г. при осъществено пряко включване от с. Полски градец в предаването „Денят започва“ по БНТ, заради сигнал от жители на селото, че са без вода повече от 10 дни, в телевизионен ефир на въпрос на репортера Д.П., ответницата отговорила, че „сигнализирали институции във връзка с лошо изпълнение на реконструкцията на водопроводната мрежа етап 1 и 2.

Твърди, че с това ответницата свързала липсата на вода в селото с некачествено изпълнение работа от ищеца, което било клеветническо и невярно. Твърди, че ответницата нямала никакъв опит и знания по ВиК конструкции и съзнателно повтаряла насложило се мнение на хора от селото, с което уронвала престижа на дружеството. Излагат се подробни съображения за качествено изпълнение на СМР и за изградения имидж на дружеството в обществото. Твърди, че така изнесените в медиите за масово осведомяване клеветнически данни от ответница ищцовото дружество търпи неимуществени вреди от засягане на имиджа и търговското име на дружеството. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 10000 лв. за претърпените от деянието неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца. Представя писмена защита след дадения срок.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника С. Ж. А., чрез адв. П. от ВТАК, в който взема становище за недопустимост и неоснователност на иска. Твърди, че подаването на сигнали до компетентните органи не представлява противоправно поведение. Твърди, че неспоменаване от ответницата на името на ищеца не води до накърняване на доброто име на ищеца. Твърди, че липсва причинна връзка между деянието и вредата, която ищецът претендира. Твърди, че дейностите по проекта били санкционирани по административно-наказателен ред, а тя като гражданин на община Раднево имала право да изразява становище по отношение на случващото се на територията на общината. Иска отхвърляне на исковете. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца. Представя писмена защита.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства по свое убеждение съобразно [чл. 12 ГПК](#) и чл. 235, ал. 2 и ал. 3 ГПК и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

Принципно за възникване на отговорността на ответника за неправомерно увреждане е необходимо ищецът да докаже наличието на следните факти: извършено от ответника противоправно деяние, чиято пряка

и непосредствена последица са настъпилите за ищеца и претендирани имуществени вреди. При условията на пълно и главно доказване ищецът следва да докаже всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане, с изключение на вината, която на основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното.

С протоколно определение от 14.11.2023 г. съдът е обявил за окончателен проекта на доклад по делото, обективизиран в определението по чл. 140 ГПК, с който на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ГПК съдът е обявил, че не са налице признати, безспорни и ненуждаещи се от доказване факти.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 5 от ГПК съдът е разпределил доказателствената тежест както следва: ищецът следва да докаже твърдените неимуществени вреди, които да са в причинна връзка с престъпното деяние, за което ответникът е извършил виновно и противоправно.

Относно принципния въпрос дали ЮЛ може да претендира неимуществени вреди от деяния, засягащи тяхната репутация и добро име, е образувано тълкувателно дело № 1/2023 г. на ВКС и ВАС, по което няма постановен задължителен за съдилищата съдебен акт /решение или постановление/. Въпреки това и тъй като не са налице основания за спиране на настоящото производство съгласно правилата на чл. 229 ГПК, съдът следва да даде принципно разрешение на този въпрос, независимо от възможността за инстанционен контрол на съдебното решение.

Принципно пробив в рамките на Европа в тази насока е отдавна постигнат, като първо загатване за пробив е посочено в Решение от 8 декември 1999 г. по дело 23885/94 - CASE OF FREEDOM AND DEMOCRACY PARTY (ÖZDEP) v. TURKEY, <https://hudoc.echr.coe.int/bul#%7B%22itemid%22%3A%5B%22001-58372%22%5D%7D> , съдът уважава иска, що се отнася до поправянето на неимуществените вреди, като присъжда обезщетение от 30 000 френски франка за претърпени неимуществени вреди от политическа партия, но ги присъжда на физическо лице. Въпреки това началото на пробивът за присъждане на неимуществени вреди е загатнат и в последствие реализиран. Така с Решение от 06.04.2000 г., Comingersoll S.A. v. Portugal, Application no. 35382/97, ЕСтHR, <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22%3A%5B%22001-58562%22%5D%7D> , което се развива по повод чл. 6 от Европейската

конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС), който прокламира правото на справедлив съдебен процес в разумен срок, като в крайна сметка голямата камара на Съда в Страсбург присъжда неимуществени вреди в размер на 1 500 000 португалско ескудо.

В рамките на ЕС и институциите на ЕС, в това число Съдът в Люксембург също е налице пробив, като с Решение от 8 ноември 2011 г. по дело T-88/2009, постановено във връзка с отговорността на институциите на ЕС по реда на чл. 340, ал. 2 ДФЕС, <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=112201&pageIndex=0&doclang=BG&mode=req&dir=&occ=first&pai>

Общият съд уважава иска, що се отнася до поправянето на неимуществените вреди, претърпени от Idromacchine. В това решение Съдът в Люксембург приема, че опозоряването на юридическото лице засяга не само търговските интереси на дружеството, а и неговата репутация на коректен търговец, квалифицира тези последици като неимуществени вреди, в резултат на което присъжда по справедливост обезщетение в размер на 20 000 хиляди евро.

Пробив е налице и в българската съдебна практика в тази насока, като за първи път беше призната възможността за търпене на неимуществени вреди от ЮЛ в постановеното по реда на чл. 274, ал. 3, т. 1 ГПК определение № 400/26.11.2013г. на ВКС, II г.о. по ч.гр.д. № 6155/2013г., а в последствие и с решения по чл. 290 ГПК се потвърди тази тенденция - решение № 274/18 от 18.03.2019 г. на ВКС, IV г.о. по гр.д. № 5120/2017г., решение № 206 от 26.03.2019 г. на ВКС, III г.о. по гр.д. № 4762/29017г., решение № 29 от 10.03.2020г. на ВКС, IV г.о. по гр.д. № 1690/32019г., решение № 35 от 12.08.2022г. на ВКС, IV г.о. по гр.д. № 3901/2018г.

Настоящият съдебен състав напълно споделя еволюцията в съдебната практика на всички посочени по-горе съдебни институции, базирани не само на европейско законодателство, но също и на възможността чл. 45 ЗЗД да дава защита на ЮЛ за претърпени неимуществени вреди. Понятието за неимуществени вреди от години търпи еволюция, а самата норма на чл. 45 ЗЗД по никакъв начин не визира неимуществените вреди като такива, които да се отнасят само до ФЛ. Нормата е обща, а нейното тълкуване трябва да е в смисъла вложен в нея, а именно да се репарират всички вреди – имуществени и неимуществени, причинени някому виновно и противоправно. Нормата на

чл. 52 ЗЗД единствено борави с израза обезщетение за неимуществени вреди, без да навлиза в конкретика в какво се състоят те. Следва това понятие да отговаря на нуждите на обществените отношения от защита, като такава защита следва да се признае и на ЮЛ, а не само на ФЛ. Затова настоящият съдебен състав напълно споделя еволюиралата съдебна практика, даваща защита на ЮЛ за търпени от тях неимуществени вреди, касаещи засягане на тяхната репутация и добро име, които нямат материално изражение.

Следва да се разгледа спора по същество, дали е налице деликт и дали от него виновно и противоправно са нанесени на ищцовото дружество неимуществени вреди и евентуално какъв е техният размер.

Деликтът е обоснован от това, ответницата в предаване на живо по БНТ да е изразила становище за евентуално некачествено извършен ремонт на водопроводната мрежа в село Полски градец. По делото са събрани множество доказателства, писмени и гласни, от които е видно, че ищцовото дружество е участвало в ремонт и изграждане на водопроводната мрежа на с. Полски градец, етап 1 и етап 2, първият завършен и предаден със съответни протоколи, а вторият спрял към момента. От всички доказателства е видно, че няма съществени проблеми в реконструкцията и изградената водопроводна мрежа, която да компрометира водоподаването. Видно е също така, че проблемът с водоподаването е липсата на вода във водоизточниците, както и затваряне на кранове от водопроводната мрежа от неустановени лица, която мрежа е била предадена за управление от ВиК оператора. Въпреки особеното мнение от страна на представител на ВиК оператора по приемането на първия етап от реконструкцията, в крайна сметка същият е приет с нужните решения и протоколи от комисията, като няма причина да се приеме, че е налице некачествено изпълнение на СМР от страна на ищеца.

От събраните гласни доказателства е видно, че проблем с водата в селото е имало и преди започване на реконструкцията на водопроводната система от страна на ищцовото дружество. Проблемът с калните улици, тоест невъзстановената инфраструктура /асфалтиране и т.н./, не е въпрос за качеството на водата, а е от друго естество, който също има нужда от специално внимание от компетентните органи, но не е предмет на настоящото производство. От показанията на св. М.И. и св. Л. Д. е видно, че проблеми с качеството на водата са имали в селото и преди, и сега, като едната част на

селото вода имали вече, макар и често да не е с нужното налягане, а качеството на водата било изключително лошо, течала кална вода, не ставала нито за пиене, нито за миене. Последните 6-7 месеца, в това число и лятото на 2023 г. положението с водоподаването и качеството на водата било непоносимо за живущите, назряло голямо недоволство от живущите в селото, сигнализирали много органи и институции, но резултат нямало. Тъй като ответницата е деен член на обществото в района на общината, жители на селото се свързали с нея и тя поела въпроса за липсата на вода в с. Полски градец като кауза, за което сигнализираща множество институции с въпроса, били направени проверки, а етап 2 от реконструкцията бил спрян поради липса на строителни книжа. Цялата дейност на ответницата била подтикната от масовото недоволство на живущите в селото, които с месеци и години живели в изключително лоши битови условия заради липсата на водоподаване или наличие на такова с изключително лошо качество.

От всички събрани доказателства не се установява ответницата да е направила пряк укор спрямо ищцовото дружество да е изключително и само то виновно за липсата на вода или лошото качество на водоподаването. От гласните доказателства, в частност свидетелите, живущи в селото, е видно, че в селото се наложило местно мнение, че виновни били строителите на водопроводната мрежа. Въпреки това обаче, дейността на ответницата не е била насочена пряко към ищцовото дружество или към качеството на реконструкцията, тъй е като видно, че тя е правила опити да се свърже с кмета на населеното място, наложило се подаване на заявления по ЗОДОИ и други жалби и молби, само и само, за да може да се разреши въпросът с лошото качество на водоподаването и липсата на водоподаване в населеното място.

Действително, в резултат на дейността на ответницата от страна на РДНСК се е стигнало до спиране на етап 2 от реконструкцията, поради неизрядна строителна документация, но това са законови положения и адекватна намеса на съответните административни органи, ангажирани по приложението и спазване на съответното законодателство. Наличието на несъдействие на административните органи за справяне с проблемите с водата в населеното място е довело не само до дейността на ответницата, но е видно, че е имало масов протест и множество хора от селото са излезнали да

изкажат своето негативно мнение от липсата на водоподаване и лошото качество на водата, продължаващо от години, а също и последните месеци, въпреки надеждата им реконструкцията на водопроводното трасе да спре тези проблеми. Напълно разбираемо е поведението на жителите на селото да протестират срещу некачественото водоподаването в населеното място, а това е тяхно право, гарантирано от Конституцията /чл. 39/, каквото право има и ответницата в случая.

От всички събрани доказателства съдът не намери такива, които пряко да доказват наличието на виновно и противоправно поведение на ответницата, насочено пряко към ищцовото дружество, внушаващо тяхна вина за липсата на водоподаване и лошо качество на водата. Напротив, видно е, че ответницата е правила опити чрез срещи с административните органи да разрешат проблема на гражданите в населеното място, но съдействие не са получили, поради което е било наложително за тях да организират протест, който е бил отразен от медията БНТ в предаването „Денят започва“. Ответницата и всички протестиращи са искали да ангажират публично органите, за да се разреши проблемът с водоподаването и лошото качество на водата в населеното място, а не да се нанесат противоправно и виновно вреди на ищцовото дружество. Ответницата не е споменавала името на ищцовото дружество, не е внасяла и внушения, а единствено е говорила за темата с лошото качество на водата и липсата на такава в много части на населеното място, търсили са причините, но не са получили съдействие от органите, като дори да е споделила съмнения за качеството на ремонта, то е видно от свидетелите, живущи в населеното място, че в цялото село се наложило негативно мнение последните месеци относно реконструкцията на водопроводната мрежа, което пък не се доказва по никакъв начин да е свързано с ответницата. И тук следва да се посочи, че ако ответницата е считала и споделяла това становище на живущите в населеното място е щяла директно и конкретно да търси вина у ищцовото дружество, но това се установява въобще да не е така, като тя е търсила съдействие от кмета и от други органи за справяне с проблемите с водоподаването.

В чл. 38 на Конституцията се дава защита на гражданите да не бъдат преследвани или ограничавани в правата си поради своите убеждения. Именно в плод на своите убеждения, че следва да помогне на хората от село

Полски градец за справяне с наболелия им последните години и месеци проблем в доставяната им питейна вода, не следва ответницата да бъде ограничавана в правото ѝ на глас, на протест и мнение, които са гарантирани от чл. 39, ал. 1 на Конституцията, според който всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Наистина, това право по чл. 39, ал. 1 от Конституцията е ограничено в ал. 2 на същия текст, като това право не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на друго, но както се посочи по-горе видно е от цялата дейност на ответницата, че тя е насочена не към накърняване на доброто име на ищеца, а към справяне с проблема на хората от населеното място. Резултат на това е последваща реакция, след репортажа е имало комисии, правени са проверки, същия ден е разрешен проблемът е водата е пусната, тоест налице е преследване на законен и необходим резултат от дейността на ответницата. То за съжаление последните години масово стана хората да търсят съдействие на масовите медии, за да им се обърне внимание и да им се разрешат проблемите, тъй като много административни органи бездействат, какъвто е именно и настоящият случай.

В този смисъл следва да се прецени дали процесните твърдения на ответницата представляват оценка, респ. дали фактическите твърдения са неверни, респ. опозоряващи доброто име на ищеца. Фактическите твърдения могат да ангажират отговорността само ако позорят адресата и са неверни. Наличието на клеветнически твърдения се обосновава с разгласяването за друго на конкретни обстоятелства, определени факти, които са позорни - неприемливи от гледна точка на общоприетите морални норми и предизвикващи еднозначна негативна оценка на обществото. Освен това те трябва и да са неистински, т. е. да не съществуват в обективната действителност. Неистинността на приписваните обстоятелства обаче има правно значение само ако те са обективно позорни. Оценките (мненията) не подлежат на проверка за вярност, тъй като те не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те могат да ангажират отговорността само ако представляват обида.

Разграничителния критерий между двата вида деяние е изяснен от теорията и практиката, и това е характерът на информацията, отнасяща се до

пострадалия. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински или му се преписва престъпление, което не е извършил. При оценъчните твърдения деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел.

От изложеното следва, че при преценка основателността на предявения иск, на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай, че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на ответника. Мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което те могат да ангажират отговорността на дееца, само ако представляват обида. В този смисъл е съдебната практика (решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г., IV г. о., на ВКС; решение № 86 от 29.01.2010 г. по гр. д. № 92/2009 г., II г. о.; решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г., IV г. о. на ВКС и др.).

Както се посочи изказването на ответницата не е насочено пряко към наклеветяване на ищцовото дружество, а е плод на търсене на разрешение на проблема с водоподаването в селото. От друга страна няма никакви обидни думи и квалификации в изказването на ответницата. Няма използвани позорящи ищеца думи и изрази. Изказаните мнения от ответницата нямат нито клеветнически, нито обиден характер. Те не целят и не внасят никакви внушения, не са опозоряващи. Със същите ответницата е заявила, че е налице проблем за живущите и е нужно да се открие проблемът и да се възстанови водоподаването, което съответните органи не са сторили въпреки многократните усилия на живущите в населеното място и нейните усилия в тази насока. Употребените от ответницата изрази представляват оценъчни съждения, които не са противоположни по своето естество. В редица решения на ВКС, решение № 278/27.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1140/2019 г. на ВКС, IV г. о., решение № 209/27.9.2013 г. по гр. д. № 1747/2013 г. на ВКС, IV г. о., решение № 484/09.06.2010 г. по гр. д. № 1438/2009 г. на ВКС, III г. о., решение № 62/06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г. на ВКС, IV г. о., се

приема, че когато не се касае за превратно упражняване на правото по чл. 39 Конституцията и свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на друго, твърдения и оценки могат да се използват свободно. Негативните оценки, направени при спазване на ограниченията по чл. 39, ал. 1 Конституцията, представляват коментар на фактите и не поражда отговорност. Съждението, касаещо връзка на липсата на вода и влошено качество на вода с извършените наскоро ремонти, представлява коментар на факт и е направено при спазване на ограничението на чл. 39 Конституцията, като свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на друго. В този смисъл е било мнението на жителите на цялото село. Евантуално разбиране в обратен смисъл би означавало всички жители на селото да са накърнили доброто име на ищеца и да му дължат обезщетение затова, независимо дали са изказали мнението си пред медия или на друго място, което е напълно неприемливо. Не е противоправно поведение да се изказват мнения с негативна оценка, засягащи конкретно лице.

Изцяло в горния смисъл е определение № 195 от 16.01.2024 г. на ВКС по к. гр. д. № 797/2023 г., 2-ро ГО, с което не е допуснато до касационен контрол решение № 2931 от 27.10.2022 г. на СГС по в. гр. д. № 2478/2022 г., ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ.

С решение по гр. д. № 1376/2011 г., IV г. о.; решение по гр. д. № 92/2009 г., III г. о.; решение по гр. д. № 2161/2013 г., III г. о. и др. / ВКС приема, че когато не се касае за превратно упражняване на правото по чл. 39, ал. 1 КРБ и свободата на мнение не е използвана, за да се увреди доброто име на друго, твърдения и оценки чрез медиите, или по друг начин, могат да се разпространяват свободно. Не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено засягащи конкретно лице, когато името му се коментира или се предполага във връзка с обществен въпрос, свързан с неговия пост, дейност или занятие. Свободата на изразяване на мнение е изключена в случаите, визирани в чл. 39, ал. 2 КРБ. Това е правото на лично достойнство, чест и добро име, което съгласно чл. 32, ал. 1, изр. 1 от Конституцията е също защитено. Такова ограничително основание се съдържа и в текста на чл. 10, т. 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, допускащ ползването на свободата на изразяване на мнения да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения

или санкции, които са предвидени в закона, необходими са в едно демократично общество и са в интерес на надлежно указаните цели. При спор за причинени вреди от изнесена в публичното пространство информация, съдът е длъжен да съобрази, че на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения, те могат да ангажират деликтната отговорност на разпространилото ги лице само ако са неверни и позорят адресата. Оценките (мненията) не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност. Негативните оценки за определена личност, открояваща се по една или друга причина в обществения живот, не поражда отговорност, ако не засягат достойнството на личността, т. е. ако не осъществяват състав на престъплението обида. С цитираната съдебна практика се установява и балансът между конституционно закрепената свобода на словото съгласно чл. 39, ал. 1 КРБ и конституционно уредените ограничения при упражняването му, свързани с незасягане на лични права на трети лица, в това число на правото на добро име и репутация в обществото, и съставлява ли разпространяването на внушения с негативен подтекст нарушение на този баланс и противоправно поведение.

Като съобрази изложеното, настоящият съдебен състав счита, че в случая не се установява осъществено противоправно деяние от ответника спрямо ищеца, вследствие на което да се ангажира деликтната му отговорност за обезщетение за вреди от деянието.

От друга страна от приетите доказателства по никакъв начин не се установи ищцовото дружество да е понесло такова по естеството си накърняване на доброто име, че да е налице значителен спад в поръчките. Изнесените данни от св. Т.Х. не бяха в достатъчна степен убедителни. Не е възможно ищецът да спечели всички обществени поръчки, в които подава документи, а и е видно, че са обжалвани въпросните обществени поръчки и съответните компетентни съдебни институции ще разрешат въпроса за участието на ищеца в тези обществени поръчки. Дори съдът не намира за нужно да се прави справка кога е било участието на ищеца в тези обществени поръчки и кога е било постановено решението на възложителя, тъй като няма данни за причинна връзка между изказването на ответницата и посоченото във въпросните решения на възложителите. Самият свидетел посочва, че тези решения са постановени с реални основания, но му били казали „в частни

разговори“, че било заради влошената репутация на дружеството. От друга страна не може да се подмине обстоятелството, че ищцовото дружество по никакъв начин не доказва да има изградено след възложителите и в брашна добро име по извършване на ремонт и реконструкция на ВиК системи, тъй като от документите по делото е видно, че дружеството е нововъзникнало от средата на 2019 г. и няма данни по делото да е изработило други ВиК реконструкции, извън процесната на с. Полски градец и то само етап 1, чрез които да е изградило в брашна добра репутация, която да може да бъде уронена от изказването на ответницата до степен, че да засегне получаването на нови поръчки с идентичен предмет.

Не се доказва при условията на пълно и главно доказване дори да има и причинна връзка между евентуално твърдяната от ищеца, но недоказана вреди, и изказването на ответницата по медията. За да има причинна връзка вредата трябва да бъде адекватна последица на непозволеното увреждане. Адекватността е налице, когато деянието по своята природа е годно да доведе до настъпилия отрицателен резултат. Едно действие или бездействие представлява адекватна или относима причина, когато по своя характер е практически годно да причини вреда, подобна на тази, която е настъпила, т. е. ако при нормалното стечение на обстоятелствата би настъпила същата последица. При изясняване на причинната връзка е нужно да се отговори и на въпроса, дали резултатът е бил реално възможно следствие на извършеното деяние. Ако между дадено обстоятелство и резултата не може да се докаже една с по-голяма вероятност настъпила обусловеност, причинната връзка не бива да се приема за дадена. За да се изясни ролята на всяко от предшестващите следствието необходими условия за неговото настъпване, трябва да се види, дали те създават конкретна, реална възможност за това или я превръщат в действителност. В обобщение, причинната връзка е зависимост, при която деянието е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното действие или бездействие на деликвента. В т. см. решение № 9 от 02.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2017 г., III г. о., ГК. Причинната връзка не се предполага, а трябва да се докаже - Постановление № 7 от 30.12.1959 г. на Пленума на ВС, т. 2. В хипотезата на чл. 45 ЗЗД доказването на причинно следствената - връзка между поведението на дееца и увреждането, чието обезщетение се търси, е за ищеца. Той следва по пътя на пълно главно доказване да установи, че деянието е решаващо, вътрешно

необходимо (не случайно) свързано с резултата; в цялата поредица от явления причината да предшества следствието и да го поражда, като вредата закономерно да произтича от деянието. Деянието е необходимо условие за настъпване на вредата тогава, ако при мислено изключване на поведението на деликвента, тя не би настъпила, т. е. ако при това изключване неправомерният резултат не настъпи, следва да се констатира, че е налице причинна връзка между поведението на деликвента и настъпилия вредоносен резултат. То е достатъчно условие, когато би причинило вредата само при обичайно стечение на обстоятелствата.

Както се посочи, изказването на ответницата не е насочено към ищцовото дружество, тя дори не е знаела кое дружество е извършило реално реконструкцията, за да би могло то да доведе до накърняване на репутацията на ищцовото дружество. По никакъв начин не се установява обаче това да е необходима последица от противоправното поведение, т.е. в случай, че това поведение не бе осъществено, вредите евентуално нямаше да настъпят. В обобщение, конкретиката на случая сочи, че не се установява накърняване на репутацията на ищеца, вследствие на което за последния да са настъпили вреди, които да се намират в причинна връзка с поведението на ответника, намерило израз в изказването на мнение по медията БНТ в предаването „Денят започва“ на 28.07.2023 г.

Изцяло кореспондиращи на горните правни изводи са и постановени определение № 60471 от 29.12.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3026/2021 г., II г. о., ГК, определение № 50392 от 4.10.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1313/2022 г., II г. о., ГК, определение № 195 от 16.01.2024 г. на ВКС по гр. д. № 797/2023 г., II г. о., ГК, с които не е допуснат до касационен контрол съдебни решения за отхвърляне на искове на ЮЛ срещу граждани за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени от обидни и клеветнически твърдения, засягащи репутацията на ищеца, които са квалифицирани като изявления, съставляващи оценъчни съждения, а не твърдения на конкретни факти, каквито са и изказванията на ответницата в случая.

Изложеното обуславя извод за неоснователност на предявения иск и неговото отхвърляне.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответницата има право на разноски за

изцяло отхвърления иск в пълен размер. Такива са сторени в размер на 1300 лв. за платено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие.

Неоснователно е направеното възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение, тъй като същото напълно отговаря на критерии по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г., която предвижда минимален размер от 1300 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Аква билд монтаж“ ЕООД, ЕИК 205685332, с адрес на управление гр. София 1870, р-н Кремиковци, Ж.К. „Ботунец 2”, бл. 14, вх. Б, ет. 3, ап. 31, действащо чрез адв. Ч., срещу С. Ж. А., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. *****, действаща чрез адв. П., иски с правно основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 10000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от накърнена репутация и добро търговско име, която вреда да е настъпила вследствие на изказване на С. Ж. А. на 28.07.2023 г. по БНТ в предаването „Денят започва“.

ОСЪЖДА „Аква билд монтаж“ ЕООД, ЕИК 205685332, с адрес на управление гр. София 1870, р-н Кремиковци, Ж.К. „Ботунец 2”, бл. 14, вх. Б, ет. 3, ап. 31, да заплати на С. Ж. А., ЕГН *****, от гр. Раднево, ул. *****, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 1300 лв. (хиляда и триста лева) сторени по делото разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____